

Nella Hlebová

14 let

ADRESA: [REDACTED]

Neobvyklé Vánoce

Spanilá scenérie je jejím očím skryta. Přes zasněžená sklíčka brýlí nevidí dál než na své zmrzlé ruce. Sněhu padá více než obvykle. Třpytí se v oranžovém západu slunce. Křehké vločky se houpají v rytmu větru a dopadají na její nos. Mráz ji štípe do tváří. Tělem jí projíždí proud vřelého chladu.

Slyší šustění zasněženého křoví. Sovy houkají a srny pobíhají. V ovzduší se mísí ticho s dechem. Dusavý třepot kolejí čeká na svůj troubící vlak z dálky. Klidné dřímání zvířat se rozláhá po celé krajině. Tok řeky se zastavil spolu s časem.

Na hlavu se jí sesypala hrstka sněhu z větve jehličnanu. Rukama si rychle strhla čepici z hlavy a otřepala ji. Vyčistila si brýle, aby dobře viděla na psací blok, který jí leží u nohou. Slova na papíře se rozpouštějí. Sedět pod stromem nebyl dobrý nápad. Šálou se snaží zachránit tu škodu. Na papíře zbyly jen šmouhy. Chvíli ho jen tak pozoruje. Roztrhala ho a začíná znova.

Zabodla propisku do papíru div se neprotrhl. Přitiskla rty k sobě do úzké škvírky. Ruka se jí zastavila. Zvedla hlavu a zírá před sebe. Dlouhý nákladní vlak projíždí a mizí mezi stromy. Od kolejí vedou stopy zvířat. Stromy zmožené sněhovými těžítky se stroze kývají. V dáli, pod mladými hvězdami, stoupá těžký dým z komína jednoho z několika skromných domků zdejší vesničky. Naklonila hlavu na stranu. Přemýšlí nad tíživým. Prstem nabere jednu ze stékajících slz. Tak malá kapka, a kolik smutku v ní je. Jako berušku ji náhlý závan odnáší ze špičky prstu. V ruce znovu drží pero. Důkladně pozoruje vzory, se kterými si dal někdo práci. Taková maličkost pro ni znamená svět.

Znaveně se choulí k mohutnému kmenu. Její dech se zpomalil. Vločky se ztrácejí v jejich zlatých vlasech. Její safírové studánky mizí pod úkrytem zarmoucených víček. Její mysl propadá do nočního světa. Hvězdy se vznešeně nesou po snové obloze. Tma se skrývá ve všech koutech. Slunce předalo svoji moc úzkostnému měsíci.

„Co tady děláš tak sama?“ tázal se udiveně muž. Se zmateným výrazem ve tváři se zapřela o loket. Zima jako by pominula. Prsty měla pohyblivé a tváře zalité teplem.

Jak se na hranici lesa a vesničky, kterou zdobila rozsáhlá loučka, mohl mlčky vzít záhadný muž?

Místo odpovědi muži věnuje jeden ze svých zdrcených pohledů. Snaží se působit neprůbojně. Pohledem sjíždí směrem k papíru a tázavě ho svírá v rukách. Na těle jí naskakuje husí kůže. Slova jsou zpátky čitelná. Zděšeně ohromeným výrazem vzhlédla k muži. Náruč měl plnou klacků a větví. Shodil je na zem a připravil provizorní ohniště. Z kapsy vytáhl sirky a rozdělal oheň.

„Je ti teplo děvče?“ zeptal se úsměvně.

„Vy jste Mrazík?“ klesla sarkasticky hlasem.

„Ne, to bohužel nejsem,“ zasmál se hlasitě.

„Tak kdo?“ vyptávala se se strachem v hlase.

„Kéž bych to sám věděl,“ usmál se a hodil větev do ohně.

„To přece víte vy sám nejlépe, ne?“ nechápavě sledovala plameny.

„A ty to snad víš?“ zabodl oči do těch jejích. Uškříbla se a zavrtěla hlavou. Oči jí sklouzly k zemi.

„Proč trávíš Štědrý den v lese?“ ptá se.

„Hledám život,“ klesla hlasem. Muž pokýval se sevřenými rty.

„Tak to je mi tě líto, ale takhle život nikdy neprožiješ,“ pousmál se.

„Jak to myslíte?“ vyhrkla ze sebe. Cítí se trochu ponížene. Domnívá se, že dotaz položila dost rázně.

„Nech život, aby hledal tebe.“ Znovu naklonila hlavu na stranu jako nechápavý pes. Hledá smysl jejího psaní. Proč nemůže dál? Proč se věty vypaří stejně rychle jako voda z hrnce? Je její život tak fádni, že nedokáže stát tváří v tvář tvůrčí jiskře?

„Jaká bariéra stojí v tvém srdci? Kdo ti brání?“ tázal se.

„Čas mi protéká mezi prsty. Můj život je suchopárný. A když už nastane chvíle, která je plná života a radosti, přijde úzkostná strana.“

„Po velkém štěstí přichází velký smutek,“ pokýval muž hlavou.

„Cože, prosím?“

„To nic. Vyznáš se ve filozofii?“ Zavrtěla hlavou.

„Kdysi dávno žil v Číně učitel a filozof. Říkali mu Konfucius. Myslím, že by ti mohl pomoci o trochu více než Vánoce.“

„A jak?“ vyptávala se zvědavě. Nechce dát najevo nadšení a sobě přiznat naději.

„Všichni máme dva životy a ten druhý začíná ve chvíli, kdy si uvědomíme, že máme jen jeden,“ citoval.

Pohled zabořila do země. Když se očima vrací před sebe, muž už splynul s časem. S užaslým obličejem hledí na své ruce, které mizí za ním.

Rychle otevřela oči. Sedí pod stromem. Mrštně popadla papír, na kterém není čitelná ani čárka. Uklidnila se a opřela se zpátky o kmen. Do krve se jí znovu vlévá chlad. Mráz se znovu dobývá pod její rukávy.

Popadá pero. Rukou přejíždí po papíře zleva doprava. Horlivě píše slovo za slovem. Nevnímá čas, už pro ni neexistuje. Její stránka je zaplněná větami. Zběsile sahá po další. Musí udržet myšlenku v paměti. Nevnímá okolí, ani zajíce, který nedaleko jejích bot zběsile a zároveň komicky hopsá ve vysokém sněhu. Snaží se uniknout loveckým psům. Slyší výstřely.

Náhle cítí, jak jí cosi horkého projelo celým tělem. Ruka jí upadá do sněžné pokrývky. Teprve až po chvíli uvědomění pocituje bolest myslivecké kulky, která nadobro přerušila tok jejích myšlenek. Tak alespoň na malou chvíli byla skutečně šťastná.